

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 16 kwietnia 2025 r.
Znak sprawy: WPR.wpk.058.1.2025

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: interpelacji Pani Posel Urszuli Pastawskiej w sprawie zgodności działań ARiMR z przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi przyznawania i kontroli płatności w ramach wspólnej polityki rolnej (interpelacja nr 7518)

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na ww. interpelację oraz pismo z dnia 18 grudnia 2024 r. o treści analogicznej do treści ww. interpelacji poniżej przekazuję wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Na wstępie pragnę przedstawić informacje na temat działań podjętych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) w przedmiotowej kwestii. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w grudniu 2024 r. w ARiMR został powołany zespół do spraw oceny stosowania przez ARiMR klauzuli obejścia prawa (dalej „zespół ds. sztucznych warunków”). Zespół został powołany w celu dokonania przeglądu stosowanych procedur dotyczących tworzenia sztucznych warunków, a także poddania analizie mechanizmu i praktyki ich stosowania.

Z analiz prowadzonych przez ww. zespół należy wnioskować, że ARiMR w sprawach dotyczących sztucznych warunków działa zgodnie z obowiązującym prawem. Potwierdzają to liczne orzeczenia sądów administracyjnych, które w swych rozstrzygnięciach potwierdzają właściwy tryb postępowania przyjęty przez ARiMR.

Poddawana w wątpliwość dotychczasowa praktyka ARiMR w zakresie stwierdzania i sankcjonowania tworzenia sztucznych warunków do przyznania pomocy nie narusza żadnych przepisów prawa krajowego, jak i unijnego. ARiMR wygrywa zdecydowaną większość spraw dotyczących ustalenia sztucznych warunków. Odizolowane przypadki uchylania decyzji mają miejsce w przypadku, gdy sąd administracyjny uzna, że nie wyjaśniono należycie wszystkich okoliczności sprawy. Natomiast prawidłowość stosowania przez ARiMR klauzuli obejścia prawa nie została zakwestionowana. Służbom ARiMR nie wiadomo o żadnym przypadku złożenia skargi po wyroku krajowego Naczelnego Sądu Administracyjnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu zakwestionowania poprawności stosowania przepisów przez ARiMR, pomimo że taką możliwość dają beneficjentom obowiązujące przepisy.

Pragnę zapewnić, że ARiMR dopełnia wszystkich obowiązków wynikających z przepisów prawa, aby w sposób rzetelny analizować występujące w ARiMR przypadki sztucznych warunków.

1. Czy organy ARiMR, stosując przepisy o sztucznych warunkach, dokonują weryfikacji tego na czym stworzenie sztucznych warunków polega w konkretnym stanie faktycznym sprawy i jaka konkretna korzyść jest na skutek stworzenia takich sztucznych warunków uzyskana w konkretnej sprawie (czy te elementy ustaleń znajdują się w decyzjach administracyjnych)?

W odpowiedzi na powyższe pytanie informuję, że każdorazowo, tj. w każdej indywidualnej sprawie danego rolnika właściwe organy (ARiMR) są zobowiązane do zbadania i ustalenia w konkretnym stanie faktycznym występującym w danej sprawie, na czym polega stworzenie sztucznych warunków, i danie temu ustaleniu wyrazu w uzasadnieniu wydanej decyzji. Taki obowiązek wynika z przepisów prawa procesowego, tj. z art. 107 § 1 Kpa, do którego przestrzegania zobligowane są wszystkie organy wydające decyzje administracyjne. Należy dodatkowo wskazać, że z uwagi na fakt, iż przepisy unijne sankcjonujące tworzenie sztucznych warunków wprost odnoszą się do zamiaru beneficjenta uzyskania korzyści sprzecznych z celami danego systemu wsparcia, nieodłącznym elementem badania sprawy pod kątem zaistnienia sztucznych warunków pozostaje również analiza, jaką korzyść zamierzał uzyskać beneficjent na skutek stworzenia sztucznych warunków.

2. Czy organy ARiMR, w przypadku ustalenia stworzenia sztucznych warunków, odmawiają wypłaty wszystkich płatności bez względu na to na czym stworzenie sztucznych warunków polegało i jaka korzyść miała być w danej sprawie uzyskana? Jeśli tak, to jaki przepis prawa unijnego daje organom ARiMR kompetencje do zastosowania takiej sankcji?

W przypadku ustalenia stworzenia sztucznych warunków ARiMR nie odmawia wypłaty wszystkich płatności podmiotowi, który takie sztuczne warunki stworzył. Odmowa przyznania czy wypłaty płatności z powodu sztucznych warunków jest zasadna wyłącznie w tej sprawie, w której stworzenie sztucznych warunków zostało stwierdzone. Oznacza to, że stwierdzenie wystąpienia sztucznych warunków np. w sprawie o przyznanie płatności bezpośrednich nie powinno skutkować odmową przyznania płatności ONW, bez szczegółowych ustaleń odnoszących się do stanu faktycznego i prawnego tej sprawy, które prowadziłyby do wniosku, że również w tej sprawie (płatności ONW) sztuczne warunki zostały stworzone. Jeżeli w konkretnym przypadku zachodzi konieczność odmowy przyznania czy wypłaty płatności z powodu wystąpienia sztucznych warunków, to taka odmowa następuje na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2988/1995 (1) oraz art. 62 rozporządzenia 2021/2116 (2), a dla okresu programowania 2014-2020 – art. 60 rozporządzenia 1306/2013 (3).

W tym kontekście podkreślenia wymaga, iż w art. 62 rozporządzenia 2021/2116 (2) jest mowa o nieprzyznawaniu „żadnych korzyści wynikających z prawodawstwa rolnego, jeżeli stwierdzono, że warunki wymagane do uzyskania takich korzyści zostały sztucznie stworzone, w sprzeczności z celami tego prawodawstwa”. Podobne brzmienie ma art. 60 rozporządzenia 1306/2013 (3), akcentując w przypadku stworzenia sztucznych warunków brak możliwości przyznania „jakichkolwiek korzyści wynikających z sektorowego prawodawstwa rolnego”. Tym samym, prawodawca unijny odnosi tutaj pojęcie „korzyści” do szerszej kategorii „korzyści wynikających z prawodawstwa rolnego (sektorowego prawodawstwa rolnego)”. Prawodawstwo rolne (sektorowe prawodawstwo rolne) określa możliwe do otrzymania wsparcie, a zatem „korzyść” wynikająca z tego prawodawstwa powinna być utożsamiana z kwotą pomocy, o jaką ubiega się podmiot, który stworzył sztuczne warunki, zwłaszcza że ww. przepisy wyraźnie mówią o nieprzyznawaniu żadnych/jakichkolwiek korzyści. Takie podejście jest jednolicie uznawane za prawidłowe w ugruntowanej linii orzeczniczej sądów administracyjnych. Przykładowo, w wyroku z dnia 6 grudnia 2024 r. (sygn. akt I GSK 1468/21) Naczelny Sąd

Administracyjny wskazał, że „Przepisy art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 stanowią generalne klauzule pozwalające organom administracji publicznej przeciwdziałać obejściu prawa przez podmioty, celem uzyskania przez nich korzyści wbrew intencjom ustawodawcy unijnego. Obejście prawa dotyczy sytuacji, gdy działanie strony zmierza do innego niż typowe w danych okolicznościach, wynikających z przepisów prawa, ukształtowania stosunków faktycznych lub prawnych. Podkreślić należy, że obejście przepisów prawa nie może skutkować ochroną prawną podmiotu, który sztucznie tworzy okoliczności uzasadniające stosowanie danej normy prawnej przyznającej określoną korzyść finansową i wiąże się to z sankcją wykluczenia możliwości skorzystania z tego prawa przez ten podmiot (np. wyrok TSUE z 16 marca 2006 r. w sprawie C-94/05, pkt 52-53). Tak więc w przypadku stwierdzenia, że dany producent rolny stworzył w sposób sztuczny warunki niezbędne do uzyskania danej płatności, to ARiMR ma prawo odmówić przyznania takiej płatności w całości.”

Mając na uwadze powyższe, należy podtrzymać stanowisko wyrażone w pismach z dnia 15 października 2024 r. i z dnia 27 listopada 2024 r., stanowiących odpowiedź na interpelację Pani Poseł nr 4945, zgodnie z którym w przypadku ustalenia wystąpienia sztucznego stworzenia warunków wymaganych do otrzymania płatności należy odmówić przyznania płatności w całości.

3. Czy stosowana obecnie przez organy ARiMR wykładnia przepisów unijnych o sztucznych warunkach uwzględnia okoliczność, że przepisy te wywodzą się z przepisu art. 4 ust. 3 Rozporządzenia 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, co do którego rozstrzygnięte jest, że przepis ten nie może stanowić kary ani represji, a jest jedynie środkiem administracyjnym służącym przywróceniu stanu zgodnego z prawem?

W sytuacji stwierdzenia stworzenia sztucznych warunków mamy do czynienia z wystąpieniem nieprawidłowości w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia 2988/1995 (1), tj. z naruszeniem przepisów prawa wspólnotowego wynikającym z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które spowodowało lub mogło spowodować szkodę w ogólnym budżecie Wspólnot lub w budżetach, które są zarządzane przez Wspólnoty, albo poprzez zmniejszenie lub utratę przychodów, które pochodzą ze środków własnych pobieranych bezpośrednio w imieniu Wspólnot, albo też w związku z nieuzasadnionym wydatkiem.

Każda nieprawidłowość, co wynika z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, pociąga za sobą z reguły cofnięcie bezprawnie uzyskanej korzyści poprzez zobowiązanie do zapłaty lub zwrotu kwot pieniężnych nienależnych lub bezprawnie uzyskanych lub poprzez całkowitą lub częściową utratę zabezpieczenia złożonego dla wniosku o przyznanie korzyści lub w momencie otrzymania zaliczki. Przepis art. 4 ust. 4 rozporządzenia 2988/1995 (1) stanowi przy tym, że środków przewidzianych w niniejszym artykule nie uznaje się za kary.

Jak wynika z wyroku Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej z dnia 15 kwietnia 2011 r. wydanego w sprawie T-297/05, „Obowiązek zwrotu nienależnej korzyści, uzyskanej poprzez praktykę będącą naruszeniem prawa, nie narusza zasady praworządności. Obowiązek ten nie jest bowiem sankcją, lecz jedynie konsekwencją ustalenia, że warunki wymagane dla uzyskania korzyści wynikającej z przepisów unijnych zostały stworzone w sposób sztuczny, co powoduje uznanie przyznanej korzyści za nienależną i w konsekwencji uzasadnia obowiązek jej zwrotu. Tak więc w odróżnieniu od sankcji administracyjnych, które wymagają szczegółowej podstawy prawnej poza ogólnymi uregulowaniami zawartymi w rozporządzeniu nr 2988/95 w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich unormowania zawarte w art. 4 ust. 1-3 w związku z art. 1 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia należy uznać za właściwą i wystarczającą podstawę prawną wszelkich środków dotyczących cofnięcia korzyści nienależnie uzyskanej w wyniku nieprawidłowości, a więc także cofnięcia decyzji przyznającej tę korzyść. W każdym razie, nawet w braku konkretnych przepisów w tym względzie, z zasad ogólnych prawa Unii wynika, że organy administracji są zasadniczo upoważnione do wycofania z mocą wsteczną korzystnego aktu administracyjnego, który przyjęto bezprawnie, a przepisy takie jak art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95 urzeczywistniają tylko te zasady ogólne na poziomie prawa wtórnego.”.

W związku z tym, jeżeli stwierdzona nieprawidłowość polegała na sztucznym stworzeniu warunków mających na celu uzyskanie korzyści w sposób sprzeczny z celami prawa Unii Europejskiej, państwa członkowskie zobowiązane są do zastosowania środka administracyjnego w postaci nieprzyznawania lub wycofywania korzyści. Jakkolwiek środek administracyjny przewidziany w art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2988/1995 (1) nie stanowi kary, to jednak należy mieć na względzie art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, zgodnie z którym kontrole administracyjne, środki i kary wprowadza się w takim zakresie, w jakim jest to konieczne dla zapewnienia właściwego stosowania prawa

wspólnotowego. Muszą one być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające, w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów finansowych Wspólnot.

W dalszej kolejności na uwagę zasługuje fakt, iż art. 59 ust. 1 lit. d rozporządzenia 2021/2116 (2) nakłada na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia w ramach WPR wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz podejmowania innych środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii, które odnoszą się w szczególności do nakładania skutecznych, proporcjonalnych oraz odstrasżających kar zgodnie z prawem Unii, a w przypadku braku stosownych przepisów – zgodnie z prawem krajowym oraz, w razie konieczności, wszczynania w tym celu postępowań sądowych. Państwa członkowskie podejmują stosowne środki ostrożności zapewniające, aby stosowane kary, o których mowa w ust. 1 lit. d, były proporcjonalne, a ich wymiar był uzależniony od wagi, skali i trwałego charakteru lub powtarzalności wykrytej niezgodności (art. 59 ust. 5 rozporządzenia 2021/2116).

Z powyższego wynika, że zarówno nakładane środki administracyjne, jak i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Konsekwentnie do tego, art. 62 rozporządzenia 2021/2116 (2) obliguje państwa członkowskie do podejmowania skutecznych i proporcjonalnych kroków w celu unikania obchodzenia przepisów prawa Unii i zapewnienia, w szczególności, aby osobom fizycznym ani prawnym nie przyznawano żadnych korzyści wynikających z prawodawstwa rolnego, jeżeli stwierdzono, że warunki wymagane do uzyskania takich korzyści zostały sztucznie stworzone, w sprzeczności z celami tego prawodawstwa. Wynika zatem z tego, że dla prawodawcy unijnego nieprzyznanie żadnych korzyści wynikających z prawodawstwa rolnego podmiotowi, który stworzył sztuczne warunki, stanowi skuteczny i proporcjonalny krok w celu unikania obchodzenia przepisów prawa Unii. Niewątpliwie taka konsekwencja stworzenia sztucznych warunków ma również charakter odstrasżający, bowiem motywuje beneficjentów do działania zgodnego z prawem, pod rygorem utraty prawa do uzyskania pomocy, która byłaby należna gdyby nie doszło do stworzenia sztucznych warunków.

4. W jakim zakresie i w jaki sposób organy ARiMR, orzekając o stworzeniu sztucznych warunków, stosują mechanizm proporcjonalności kar i środków administracyjnych? Czy zakres naruszenia (ewentualnie wysokość uzyskanej korzyści) wpływa na wysokość kary

lub treść środka administracyjnego, czy też proporcjonalność nie jest uwzględniana w praktyce orzeczniczej ARiMR? Jeśli proporcjonalność nie była dotychczas uwzględniana, to czy Ministerstwo przewiduje w tym zakresie zmiany przepisów doprecyzowujące obowiązki respektowania proporcjonalności?

W odpowiedzi na powyższe pytanie, należy wskazać, iż dotychczasowa praktyka ARiMR w obszarze nakładania sankcji z tytułu stwierdzenia wystąpienia sztucznych warunków zakłada, że w takim przypadku ARiMR co do zasady każdorazowo odmawia przyznania/wypłaty pomocy w całości oraz odzyskuje od beneficjenta wszystkie wcześniejsze płatności, które okazały się być dotknięte stwierdzonym stworzeniem sztucznych warunków. Biorąc pod uwagę wyjaśnienia przedstawione powyżej, stwierdzić należy, iż wskazane w art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2988/1995 (1) środki administracyjne oraz w art. 60 rozporządzenia 1306/2013 (3) i art. 62 rozporządzenia 2021/2116 (2) klauzule dotyczące obchodzenia prawa, wprost wskazują, że nie przyznaje się żadnych korzyści wynikających z prawodawstwa rolnego, jeżeli stwierdzono, że warunki wymagane do uzyskania takich korzyści zostały sztucznie stworzone, w sprzeczności z celami tego prawodawstwa. W takich przypadkach prawodawca jednoznacznie wskazał, że stworzenie sztucznych warunków jest szczególnym przewinieniem, do którego nie stosuje się zasady proporcjonalności, a podmiotom tym nie przyznaje się żadnych korzyści.

Warto podkreślić, iż obecnie stosowane regulacje zawarte w przepisach UE dotyczące odzyskania środków, w przypadku stwierdzenia sztucznych warunków, są przez ARiMR stosowane wprost (odnośnie płatności objętych ZSZiK¹) i nie znalazły odzwierciedlenia ani w Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 ani w przepisach krajowych, tj. ustawie z dnia 8 lutego 2023 r. o Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 (Dz. U. z 2024 r. poz. 1741 oraz z 2025 r. poz. 321) oraz aktach wykonawczych do tej ustawy (na podstawie art. 70 i 71 tej ustawy). Mając na uwadze brak przepisów krajowych regulujących postępowanie w przypadku stworzenia sztucznych warunków nie ma potrzeby i nie przewiduje się zmian legislacyjnych.

5. Jeżeli w każdym przypadku stworzenia sztucznych warunków organy ARiMR odmawiają wypłaty wszystkich płatności (bez względu na rozmiar uzyskanej korzyści),

---

¹ Zintegrowany System Zarządzania i Kontroli

to jaką funkcję w praktyce orzecniczej organów ARiMR pełni art. 11 ust. 4 Rozporządzenia 1307/2013, który określał, że należy odmówić wypłaty tylko korzyści wynikającej z ominięcia degresywności? W jakich stanach faktycznych przepis ten znajdzie zastosowanie?

Przywołany przepis art. 11 ust. 4 rozporządzenia 1307/2013 (4) obowiązywał dla wniosków złożonych w latach 2015-2022. Zgodnie bowiem z art. 154 ust. 2 rozporządzenia 2021/2115 (5), rozporządzenie 1307/2013 (4) traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2023 r. Ma ono jednak w dalszym ciągu zastosowanie do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat składania wniosków rozpoczynających się przed dniem 1 stycznia 2023 r. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż stosowanie art. 11 ust. 4 rozporządzenia 1307/2013 (4) ogranicza się do zakresu tego artykułu, który dotyczy zmniejszania płatności. Zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia 1307/2013 (4), państwa członkowskie zmniejszają kwotę płatności bezpośrednich, która ma zostać przyznana rolnikowi na podstawie tytułu III rozdział 1 za dany rok kalendarzowy, o co najmniej 5 % w odniesieniu do części kwoty przekraczającej 150.000 EUR. Z kolei art. 11 ust. 4 1307/2013 (4) stanowi, że nie zapewnia się korzyści polegającej na uniknięciu zmniejszenia płatności rolnikom, w przypadku których stwierdzono, że w sztuczny sposób stworzyli - po dniu 18 października 2011 r. - warunki, które pozwalają im uniknąć skutków wynikających z niniejszego artykułu.

Dodać należy, że w obecnie obowiązującym Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 ww. mechanizm nie ma zastosowania. W konsekwencji należy wskazać, że począwszy od roku 2023 podstawę prawną do rozstrzygnięcia w kwestii sztucznych warunków stanowi art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2988/1995 (1) oraz art. 62 rozporządzenia 2021/2116 (2).

6. Czy są jakiegokolwiek przepisy prawa unijnego, które stałyby na przeszkodzie uznaniu beneficjentów wnioskujących o płatności w warunkach sztucznego podziału gospodarstwa rolnego za grupę osób fizycznych lub prawnych prowadzące jedno gospodarstwa rolne?

Przepisy prawa unijnego i krajowego nie wykluczają możliwości ubiegania się o płatności przez grupę rolników, pod warunkiem, że grupa ta spełnia definicję rolnika wynikającą z przepisów prawa unijnego, tj. z art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2021/2115 (5) oraz dla wniosków z lat 2015-2022 - z art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1307/2013 (4). Niemniej

jednak przyznanie płatności grupie rolników możliwe jest wyłącznie w sytuacji wystąpienia przez taką grupę rolników z jednym wnioskiem o przyznanie płatności. Art. 16 ustawy z dnia 8 lutego 2023 r. o Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 (Dz. U. z 2024 r. poz. 1741 oraz z 2025 r. poz. 321) przewiduje, że pomoc jest przyznawana na wniosek o jej przyznanie, co oznacza, że organ administracyjny jest związany zakresem złożonego wniosku. Zatem w przypadku, w którym z wnioskiem o przyznanie płatności występuje nie grupa rolników, a indywidualni rolnicy (każdy do swoich gruntów, które otrzymał w wyniku np. sztucznego podziału jednego gospodarstwa) organ nie może z urzędu rozstrzygnąć kwestii indywidualnie złożonych wniosków jako jednego wniosku złożonego grupowo. Takie postępowanie naruszałoby bowiem przepisy prawa procesowego, tj. m.in. art. 61 Kpa. Organ administracji jest żądaniem strony (treścią wniosku) związany, gdyż wyłącznie strona składająca podanie określa przedmiot swojego żądania i nim rozporządza, a żądanie (wniosek) strony wyznacza granice sprawy administracyjnej podlegającej załatwieniu w danym postępowaniu administracyjnym.

7-9. Jakie jest przeznaczenie środków odzyskanych od beneficjentów, co do których ustalono stworzenie sztucznych warunków w ramach płatności wypłaconych w ramach PROW 2007-2013, PROW 2014-2020 i PS WPR 2023-2027? Czy środki te są w całości zwracane do budżetu UE, czy też są przekazywane do budżetu państwa (jeśli tak, to w jakiej części), czy też zasilają one budżet ARiMR (jeśli tak, to w jakiej części?) Jakie są podstawy prawne takich działań?

Środki odzyskane od beneficjentów, w tym również dla których ustalono stworzenie sztucznych warunków w ramach PROW 2007-2013, PROW 2014-2020 i PS WPR 2023-2027 w części dotyczącej wkładu budżetu UE są zwracane do budżetu Unii Europejskiej, a w części współfinansowania krajowego są zwracane na dochody budżetu państwa.

Aktualną podstawę prawną do takiego sposobu rozdysponowania zwróconych środków stanowią:

- 1) rozporządzenie 2021/2116 (2);
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 26 lutego 2018 r. w sprawie środków na finansowanie płatności w ramach wspólnej polityki rolnej (Dz. U. poz. 541).

10. Czy w organach ARiMR wdrożony jest mechanizm premiowania pracowników organów ARiMR w związku z wydawaniem decyzji odmawiających płatności (lub nakazujących zwrot płatności) w związku z ustaleniem stworzenia sztucznych warunków? Jeśli tak, to w jakim dokumencie taki mechanizm wynagradzania jest określony?

W ARiMR nie funkcjonuje mechanizm premiujący pracowników w zależności od ilości wydanych odmownych decyzji dotyczących stwierdzenia sztucznych warunków.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Jacek Czerniak

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/

Podstawa prawna:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 1306/2013;
- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008;
- (4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009;
- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013.